

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšera a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **Ing. J. R.**, zastoupeného Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem Legionářská 3, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2013, čj. KUOK 22069/2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 6. 10. 2014, čj. 76 A 7/2013 – 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1) Rozhodnutím ze dne 6. 9. 2012, čj. SMOL/135257/2012/OARMV/PD/Hlo (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), uznal Magistrát města Olomouce (dále jen „magistrát“) žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125 odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se žalobce dopustil tím, že dne 11. 4. 2012 v 15:26 hodin na 36. km silnice R46 ve směru na Olomouc při řízení motorového vozidla tovární značky Subaru, registrační značky X, překročil nejméně o 52 km/h nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec stanovenou v tomto úseku svislou dopravní značkou na 100 km/h. Magistrát uložil žalobci za tento přestupek pokutu ve výši 5000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu šesti měsíců.

2) Rozhodnutím ze dne 25. 2. 2013, čj. KUOK 22069/2013 (dále též „napadené rozhodnutí“), Krajský úřad Olomouckého kraje (dále jen „žalovaný“) zamítl odvolání žalobce proti shora uvedenému prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdil.

II.

3) Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Krajský soud žalobu zamítl. Napadené rozhodnutí nebylo nepřezkoumatelné, neboť správní orgány obou stupňů se vypořádaly se všemi uplatněnými námitkami.

4) Policisté dodrželi při měření rychlosti návod k obsluze obsažený v certifikátu o schválení typu měřidla (dále jen „certifikát“). Podle bodu 2.1 certifikátu „*obsluha jedoucího vozidla aktivuje tlačítko startu měřícího času a vzdálenosti v okamžiku, kdy měřící vozidlo a měřené vozidlo jedou ve stále vzdálenosti od sebe. Při použití této měřící metody není nutné udržení stálé vzdálenosti mezi policejním vozidlem a sledovaným vozidlem během celého úseku dráhy. Důležitým faktorem je udržení stejné vzdálenosti mezi vozidly na začátku a na konci měření.*“ Z videozáznamu je zjevné, že vzdálenost mezi policejním vozem a vozidlem žalobce byla stabilní po dobu několika minut. Na začátku a na konci měření, při kterém policisté naměřili žalobci rychlost jízdy 157 km/h (152 km/h po zohlednění možné odchylky rychloměru) byla vzdálenost mezi oběma vozidly stejná. Z odborného vyjádření doloženého žalobcem nevyplývá, že by malý rozdíl v udržované vzdálenosti mezi vozidly zapříčinil nezpůsobilost provedení měření. Ke shodnému závěru lze dojít i bez odborného vyjádření, neboť během 2 až 3 sekund nelze změnit vzdálenost natolik, aby bylo měření v rozporu s návodem k obsluze.

5) Zákon neukládá povinnost označovat vozidlo Policie ČR jako policejní. Policisté rovněž mohou při měření ostatních řidičů překročit nejvyšší dovolenou rychlost. Opačný závěr by znemožnil policistům provádět měření a získávat tak důkazy o porušení zákona.

6) Videozáznam pořízený kalibrovaným a ověřeným rychloměrem vyvrací i námitku, že žalobci nebyla prokázána rychlost jízdy 157 km/h. Podle judikatury správních soudů je měření technický úkon a je třeba z něj vycházet. Pokud žalobce nesouhlasil s výsledky měření, byl oprávněn žádat kalibraci měřidla a ověření o výsledku podle § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii (dále jen „zákon o metrologii“). Skutková podstata přestupku nespočívala v průměrné rychlosti za určitý úsek, ale v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, které mohlo být i krátké a jednorázové. Změřená rychlost před odečtením odchylky přesahovala o 7 km/h sazbu podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu.

7) Žalobce nebyl k vysoké rychlosti donucen policejním vozidlem. Podle videozáznamu měl několikrát možnost zařadit se do pravého jízdního pruhu, čímž by policejnímu vozidlu uvolnil cestu, ale neučinil tak. Žalobce vypověděl, že si policejního vozidla všiml až v okamžiku, kdy bylo vedle něj. To koresponduje s výpovědí policistky, že si nevšiml měřícího vozidla a pořád zrychloval.

8) Žalobce nenavrhl v odvolání důkaz výsledkem policistů a záznamem o měření. Tyto důkazy byly řádně provedeny již v řízení před magistrátem. Správní orgány zjistily skutkový stav bez důvodných pochybností na základě uceleného řetězce přímých i nepřímých důkazů, zejména pak na základě videozáznamu. Rozdíly ve výpovědích policistů byly zanedbatelné a nebyl důvod pochybovat o jejich věrohodnosti. Na posouzení věci nemělo vliv, že policista nereagoval na brzdění v délce jedné sekundy, ani že žalovaný zaměnil pojmy „certifikát“ a „ověřovací list“ v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobcovo tvrzení, že policista přiznal nezákonnost svého postupu, nekorespondovalo s policistovou výpovědí a ani krajský soud neshledal, že by policista jednal v rozporu se zákonem.

9) Krajský soud neshledal důvodnou námitku, že policejní vozidlo nedodrželo při měření rychlosti bezpečnostní vzdálenost podle § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu. Bezpečnostní vzdálenost je neurčitý právní pojem, jehož aplikace závisí na konkrétních okolnostech, například na dopravně technickém a stavebním stavu komunikace, povětrnostních podmínkách, provozní situaci či schopnostech a zdravotním stavu řidičů a dalších účastníků silničního provozu. Správní

orgány interpretovaly tento pojem přiměřeně situaci a nepřekročily meze správního uvážení, správně poukázaly i na zkušenosti, znalosti a odbornost policistů provádějících měření. Nelze rovněž přehlédnout, že policisté byli nuceni přizpůsobit rychlost měřicího vozidla žalobci, jinak by nemohli vůbec provést kontrolní měření rychlosti. Policisté nejednali zlovolně či šikanózně. Krajský soud též zdůraznil, že žalobce měl v registru řidičů již šest záznamů o překročení nejvyšší dovolené rychlosti.

III.

10) Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítl, že tvrzení krajského soudu neměla oporu ve spise. Z videozáznamu je zřejmé, že v průběhu zhruba tří minut proběhla čtyři dílčí měření, nikoli jen jedno, a že policisté se mezi těmito měřeními neustále přibližovali k vozidlu stěžovatele. Stěžovatel nedosáhl vyšší rychlosti než 149 km/h a rychlost jízdy obou vozidel nebyla na začátku i na konci měření stejná.

11) Videozáznam měl podle stěžovatele nesrovnalosti. Měření začalo na rychlosti 156 km/h a po 2,2 sekundách skončilo na rychlosti 156,4 km/h, což nelze zaokrouhlit na 157 km/h. Krajský soud argumentoval i naměřenou rychlostí před odečtením odchylky, ačkoli bylo možné brát v potaz pouze rychlost po odečtení nejistoty měření.

12) Pokud by stěžovatel jel rychlostí 149 km/h (což odpovídá 41,93 m/s), ujel by za 2,2 sekundy vzdálenost 91,06 m, zatímco policejní vozidlo by při rychlosti 152 km/h (což odpovídá 42,3 m/s) ujelo za stejnou dobu vzdálenost 93,06 m. Vzdálenost mezi vozidly by se tak snížila o 2 m. Na základě záznamu nelze postavit najisto, že k takovému zmenšení vzdálenosti nedošlo. Bylo třeba provést znalecké posouzení, které nelze nahradit výpověďmi policistů.

13) Neurčitý právní pojem „bezpečnostní vzdálenost“ má přesnou hodnotu dovozenou z rychlosti jízdy, reakční doby řidiče, technické prodlevy brzdového systému vozidla a jeho brzdného zpomalení. Proto stěžovatel požádal o vyjádření znalce. Znalec potvrdil technickou nepřijatelnost výpovědi svědkyně H. a správnost výpovědi svědka P. Porušení pravidla o bezpečnostní vzdálenosti lze tolerovat výhradně za okolností vylučujících protiprávnost. Policisté vypověděli, že se přiblížili k vozidlu stěžovatele, aby se na záznam nedostala jiná vozidla. Jednali tak ve vysoké rychlosti, což mohlo mít tragické následky. Policisté tedy porušili zákon za účelem získání důkazu, což je nepřijatelné.

14) Znalec uvedl, že stěžovatel nebyl schopen bezpečně se zařadit do pravého jízdního pruhu. Na tom nic nemění, že se tak zařazovala vozidla před ním. Žalobce jel podle videozáznamu většinu doby rychlostí 120 – 130 km/h a nezrychloval, policisté se k němu přesto přibližovali. K výraznému navýšení rychlosti došlo až na konci záznamu, kdy byla vzdálenost mezi jeho vozidlem a policejním vozem nejmenší. Podle stěžovatele se policisté přiblížili k vozidlu stěžovatele úmyslně, aby jej přinutili k rychlejší jízdě.

IV.

15) Žalovaný uvedl, že stěžovatel opřel své závěry pouze o spekulace a neprokázal, že policisté nedodrželi konstantní vzdálenost mezi vozidly nebo že porušili pravidlo o bezpečnostní vzdálenosti. Pokud byl stěžovatel přesvědčen o nezákonném jednání policie, měl podat trestní oznámení. Stěžovatel sám překročil nejvyšší dovolenou rychlost, avšak jízdu policie označil za nezákonnou.

V.

16) Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

17) Kasační stížnost není důvodná.

18) Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli, že odůvodnění rozsudku krajského soudu bylo v rozporu se spisem. Krajský soud nerozporoval, že podle videozáznamu proběhla čtyři dílčí měření. Označil za podstatné, že policejní vozidlo udržovalo konstantní vzdálenost od vozidla stěžovatele při měření, během kterého byla stěžovateli naměřena rychlost jízdy 157 km/h. Policisté tak jednali v souladu s návodem k měření rychlosti podle bodu 2.1 certifikátu. Pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125 odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu postačilo i krátkodobé či jednorázové překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Na správnost těchto závěrů nemohlo mít vliv ani stěžovatelovo tvrzení, že se policisté mezi jednotlivými měřeními přibližovali k jeho vozidlu.

19) Nejvyšší správní soud se blíže nezabýval námitkou, že měřicí přístroj zaokrouhlil naměřenou rychlost v neprospěch stěžovatele. Tato námitka byla nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., protože ji stěžovatel uplatnil poprvé až v kasační stížnosti, ačkoli mu nic nebránilo tak učinit již v řízení před krajským soudem. Pro úplnost lze poznamenat, že údaj 156,4 km/h, který je v čase 15:26:34 zobrazen napravo od údaje o naměřené rychlosti 157 km/h, představuje údaj o rychlosti měřícího vozidla, nikoli vozidla měřeného (viz strana 3, bod 9 certifikátu).

20) Stěžovatel dále uvedl, že pokud by řídil vozidlo rychlostí 149 km/h, vzdálenost mezi jeho vozidlem a policejním vozem by se snížila o 2 m. Toto tvrzení však zůstalo výhradně ve spekulativní rovině, neboť k němu nepředložil žádné důkazy. Jako takové nebylo způsobitelné rozumně zpochybnit správnost měření provedeného policejním orgánem.

21) Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že pojem „dostatečná bezpečnostní vzdálenost“ má přesnou hodnotu dovozenou z rychlosti jízdy, reakční doby řidiče, technické prodlevy brzdového systému vozidla a jeho brzdného zpomalení, k jejímuž určení bylo třeba povolat znalce. Podle § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu musí řidič vozidla „jedoucí za jiným vozidlem ponechat za ním dostatečnou bezpečnostní vzdálenost, aby se mohl vyhnout srážce v případě náhlého snížení rychlosti nebo náhlého zastavení vozidla, které jede před ním.“ Zákon tedy vymezil „bezpečnostní vzdálenost“ účelově jako odstup nezbytný k zamezení srážky s jiným vozidlem, nikoli jako konkrétní hodnotu odvozenou z předem daných veličin.

22) Podle judikatury Nejvyššího správního soudu představuje „dostatečná bezpečnostní vzdálenost“ neurčitý právní pojem, jehož obsah určuje správní orgán ve vztahu k okolnostem konkrétního případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, čj. 2 As 38/2009 – 64). Úkolem správního orgánu je učinit si úsudek o obsahu a rozsahu neurčitého právního pojmu, konfrontovat jej se skutkovými zjištěními konkrétního případu a posoudit, zda je lze podřadit pod takto vymezený neurčitý právní pojem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2004, čj. 1 As 10/2003 – 58, č. 896/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 9. 2007, čj. 5 As 32/2007 – 83, č. 2362/2011 Sb. NSS). Správnímu soudu přitom nepřísluší nahrazovat tuto úvahu správního orgánu svou vlastní úvahou. Jeho úkolem je kontrola zákonnosti rozhodnutí správního orgánu a dodržení pravidel o řízení, jež předcházelo vydání správního rozhodnutí. V rámci této kontroly je oprávněn posoudit, zda správní orgán interpretoval a aplikoval neurčitý právní pojem v souladu se zákonem či zda tak učinil na základě dostatečných podkladů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2012, čj. 1 As 75/2012 – 76, č. 2728/2013 Sb. NSS).

23) Správní orgány se věnovaly otázce bezpečnostní vzdálenosti přiměřeně okolnostem případu, neboť předmětem řízení nebylo, zda policejní vozidlo dodrželo bezpečnostní vzdálenost, ale zda stěžovatel překročil nejvyšší dovolenou rychlost. Oba zasahující policisté shodně vypověděli, že od vozidla stěžovatele udržovali přiměřený bezpečnostní odstup.

Podle správních orgánů lze přitom u řidiče policejního vozidla, který je příslušníkem dálničního oddělení dopravní policie, předpokládat schopnost zabránit srážce i při bezpečnostní vzdálenosti kratší než obvyklé. Videozáznam a svědecké výpovědi zasahujících policistů dále vyvrátily stěžovatelovo tvrzení, že policejní vůz jel za ním ve vzdálenosti pět až dvacet metrů. Nejvyšší správní soud posoudil ve shodě s krajským soudem tyto úvahy jako postačující a neshledal, že by policisté při pořizování videozáznamu postupovali v rozporu se zákonem.

24) Stěžovatel také namítl, že podle znalce nebyl schopen bezpečně se zařadit do pravého jízdního pruhu. Tato námitka není důvodná a nemá vztah k projednávané věci. Podle videozáznamu se vozidla jedoucí před stěžovatelem zařazovala do pravého pruhu bez obtíží. Pokud by stěžovatel přizpůsobil jízdu nejvyšší dovolené rychlosti na daném úseku, pravděpodobně by se i on dokázal zařadit zpět do pravého jízdního pruhu.

25) Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že se policisté přiblížili k vozidlu stěžovatele úmyslně, aby jej přinutili k rychlejší jízdě. Tato námitka je v rozporu se svědeckými výpověďmi policistů i s videozáznamem. Policisté vypověděli, že jeli v pravém jízdním pruhu a stěžovatele začali pronásledovat poté, co je předjel rychlostí značně přesahující 100 km/h. Těmto výpovědím odpovídá i videozáznam, podle kterého řidič policejního vozidla nejprve zvýšil rychlost, aby se stěžovateli přiblížil, a poté již udržoval přibližně stejnou rychlost jako stěžovatel. Je z něj rovněž zřejmé, že stěžovatel jel po celou dobu v levém pruhu a zpomalil jen tehdy, když jej k tomu donutila vozidla jedoucí před ním. Jakmile se tato vozidla zařadila do pravého pruhu, opět zrychloval. Tato situace se opakovala během záznamu dvakrát (v čase 15:25:04 a v čase 15:26:05), přičemž při druhém takovém zrychlení byla stěžovateli naměřena rychlost 157 km/h. Nevyužil žádnou příležitost zařadit se do pravého jízdního pruhu.

26) Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

27) O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady mimo rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 18. března 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu